

11-08-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - অব্যভিচাৰী স্মৃতিৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ অৱস্থা অচল-অটল হ'ব, পুৰুষাৰ্থ কৰা যাতে এজন পিতাৰ বাহিৰে দ্বিতীয় একোৱেই স্মৃতিলৈ নাহে"

***প্ৰশ্ন:-** শিৱবাবাই কোনটো সেৱা কৰে আৰু তোমালোক সন্তানসকলে কি কৰিব লাগে?

***উত্তৰ:-**সংগম যুগত শিৱবাবাই সকলো আত্মাকে কবৰৰ পৰা উলিয়াই আনে অৰ্থাৎ যিসকল আত্মা দেহ-অভিমানত আহি পতিত হৈ গৈছে তেওঁলোকক পতিতৰ পৰা পাৰন কৰি তোলাৰ সেৱা কৰে। তোমালোক সন্তানসকলেও পিতা সৈতে সকলোকে শান্তিধাম আৰু সুখধামৰ ৰাস্তা দেখুৱাবৰ বাবে লাইট-হাউচ (প্ৰকাশ-পুঞ্জ) হোৱা। তোমালোকৰ এটা চকুত মুক্তি আৰু আনটো চকুত জীৱনমুক্তি হওঁক।

***গীত:-** কোনে এই সকলো খেল ৰচিলে.... (কিচনে যে সব খেল ৰচায়া...)

ওম্ শান্তি। এয়া প্ৰকৃততে ভক্তি মাৰ্গৰ গীত। কোনোবাটো নিশ্চয় আছে, যাৰ এই মহিমা। সন্তানসকলে যথাৰীতি বুজি পায় যে এয়া পিতায়েই হয় যিজনে এই সকলোবোৰ কৰে, কৰণকৰাবৰহাৰ হয়। শিখসকলে বহুত মহিমা কৰে কাৰণ নতুন ধৰ্ম হয় আৰু এয়া হৈছে বহুত পুৰণি ধৰ্ম। তেওঁলোকে গায় একঅংকাৰ... (এজনেই সৃষ্টি কৰ্তা) ওম্ শব্দৰ অৰ্থও বাবাই বহুত ভালদৰে বুজাইছে। তেওঁলোকেতো বহুত দীঘলীয়া অৰ্থ উলিয়াই দিয়ে। মই কওঁ - মই পৰমাত্মা পৰমধাম নিবাসী। মই পুনৰ্জন্মত নাহো, তোমালোক পুনৰ্জন্মত আহা। পিতাই সন্তানসকলক নিজৰ পৰিচয় দিয়ে। মই সন্তানসকলৰ সন্মুখতেই প্ৰত্যক্ষ ৰূপত আছো। এওঁলোকক বুজাও যে মই পৰমপিতা পৰমাত্মা, যাক তোমালোক আত্মাসকলে ভক্তিমাৰ্গত স্মৰণ কৰা - অ' গড ফাডাৰ (ঈশ্বৰ পিতা)। তেওঁৰ মহিমাও আছে পতিত-পাৰন, দয়াশীল, লিৰেটৰ (মুক্তিদাতা)। তেওঁক গাইড (পথপ্ৰদৰ্শক) বুলিও কোৱা হয়। এয়া হৈছে পাণ্ডৱ সেনা। পণ্ডাই মুক্তি জীৱনমুক্তিৰ পথ দেখুৱায়। গোৱাও হয় - নাওঁ মোৰ পাৰ কৰা...। নিশ্চয় পৰমাত্মাক নাওৰীয়া বুলিও কোৱা হয়। বাগিছাৰ মালিক বুলিও কোৱা হয়। কয় - তোমালোক কিমান মস্তিত (উৎফুল্লিত) আছিল। সত্যযুগ-ত্ৰেতাৰ নিচিন্ত বাদশ্বাহ আছিল। কিমান বৈভৱ আছিল! শ্ৰীনাথ দ্বাৰত কিমান উৎকৃষ্ট ভোগ খুৱায়, অতি উত্তম আহাৰ ৰান্ধে আৰু জগন্নাথ মন্দিৰত কেৱল চাউল-দাইল ৰান্ধে। তাত ক'লা বৰণৰ চিত্ৰ দেখুওৱা হয়। এতিয়া তোমালোক সকলোৱে ক'লা হৈ পৰিছা। শ্ৰীনাথ দ্বাৰত বহুত উত্তম খাদ্য তৈয়াৰ কৰা হয় আকৌ শ্ৰীনাথক যি ভোগ লগোৱা হয় সেয়া পূজাৰীসকলে পায়। তেওঁলোকে সেইবোৰ দোকানত বিক্ৰী কৰে। তাৰদ্বাৰা শৰীৰ নিৰ্বাহ হয়। তোমালোক সন্তানসকলতো স্বৰ্গৰ মালিক হোৱাগৈ। তাত যি ভোগ তোমালোকে খোৱা সেই ভোগ দাস-দাসীসকলেও খায়। 36 প্ৰকাৰৰ ভোগ তৈয়াৰ কৰা হয়, ইমানতো খাব নোৱাৰে সেয়েহে দাস-দাসীসকলে খায়। কিন্তু ইমানতেই সুখী হ'ব নালাগে। সম্পূৰ্ণ ৰাজধানী গঢ়িব লাগিব। তাত তোমালোক বহুত আনন্দমনে থাকিব। বিশ্বৰ সৰ্বশক্তিমান কৰ্তৃপক্ষই (অথৰিটি) স্থাপন কৰা স্বৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্য তোমালোক সন্তানসকলে লাভ কৰা।

কোৱা হয় জ্ঞান, ভক্তি, বৈৰাগ্য। এতিয়া বৈৰাগ্যতো দুই প্ৰকাৰৰ। সন্যাসীসকলৰ হৈছে হৃদৰ বৈৰাগ্য। ঘৰবাৰী এৰি জংঘলত থাকেগৈ, তাৰপৰা গুপ্তভাবে সহায় কৰে। ভাৰতৰ বহুত উপকাৰ কৰে। যিদৰে বিনাশৰ বাবে কোৱা হয় এওঁলোকৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ দুৱাৰ খোল খায়। সেইদৰে এওঁলোকেও পৰিত্ৰতাৰ দ্বাৰা সহায় কৰে, সেইবাবে ড্ৰামাত

তেওঁলোকৰ মহিমা কৰা হৈছে। পিতাই কয় - এই জ্ঞান প্ৰায় লোপ হৈ যায়। তেওঁলোকৰ হৈছে হৃদৰ বৈৰাগ্য আৰু তোমালোকৰ হৈছে বেহদৰ। তোমালোকক বেহদৰ পিতাই বৈৰাগ্যত আনে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি মাথো বুদ্ধিৰে পাহৰিব লাগে। এয়াতো পুৰণি শৰীৰ, এতিয়া ৪৪ জন্ম সম্পূৰ্ণ হ'ল। দেহসহিত দেহৰ সকলো ধৰ্ম, সকলো সম্বন্ধ পাহৰিব লাগে। নিজকে আত্মা (দেহি) বুলি ভাবিব লাগে। তেওঁলোকেতো কৈ দিয়ে -আত্মা নিৰ্লেপ হয়। যিয়েই খোৱা-পাণ কৰা, লেপ-চেপ নালাগে। অনেক মত-মতান্তৰ আছে। ভিন্ন ৰীতি-নীতি আছে যিয়ে যি মত চলায় সেয়াই চলি গৈ থাকে। যেনেকৈ ইয়াত কোনোৱে আদি দেৱক মহাবীৰ বুলি কয়। মহাবীৰ বুলি আকৌ হনুমানকো কোৱা হয়। বাস্তৱত তোমালোক সকলোবোৰ মহাবীৰ-মহাবীৰনী হোৱা যিয়ে মায়াৰ ওপৰত বিজয় লাভ কৰে। শ্ৰীমত অনুসৰি পুৰুষাৰ্থ কৰা। তোমালোকে নিজৰ অৱস্থা এনেকুৱা ৰাখিব লাগে যিদৰে অংগদক ৰাৱণে লৰচৰ কৰিব নোৱাৰিলে।

তোমালোক মহাবীৰসকল যিমানেই মায়াৰ ধুমুহা নাহক কয়, কিন্তু অস্থিৰ নহ'বা। এই অৱস্থা এতিয়াই নহ'ব। অন্তিমত এনেকুৱা অৱস্থা হ'বগৈ। যিমানেই বিকল্পৰ ধুমুহা নাহক কয় স্থিৰ হৈ থাকিব লাগে। স্মৃতি যাতে অব্যভিচাৰী হৈ থাকে আৰু কোনোৱেই যাতে স্মৃতিলৈ নাহে, ইয়াৰবাবে বহুত যত্ন কৰিব লাগে। অন্তিমৰ ফালে অচল-অটল হৈ যাবা। 'অচলঘৰ' স্মাৰক হিচাপে আছে নহয়। তাৰ ওপৰত গুৰুশিখৰ আছে। এতিয়া তোমালোকে জানা যে উচ্চৰো উচ্চ হৈছে শিৱবাবা, তেওঁ হৈছে ৰচয়িতা। পোনপ্ৰথমে কি ৰচনা কৰে, সেয়াও বুদ্ধিত থাকিব লাগে। উচ্চৰো উচ্চ হৈছে শিৱবাবা তাৰ পিছত ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰ সূক্ষ্মৱতনবাসী, বিষ্ণুৰ চাৰিখন ভূজা কয় দিয়ে? ইয়াৰ দ্বাৰা প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ সিদ্ধ হয়। তোমালোকৰ হৈছে প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপন কৰায়। ব্ৰাহ্মণ ধৰ্ম হৈছে উচ্চৰো উচ্চ, দেৱতাসকলতকৈয়ো তোমালোক উচ্চ হোৱা কাৰণ তোমালোকে সেৱা কৰা। দৈৱী ধৰ্মৰ স্থাপনা কৰি তাৰ পিছত তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হোৱা। উচ্চৰো উচ্চ হৈছে এজন পিতা অথবা মহিমাৰ যোগ্য হৈছে এজনেই শিৱবাবা, দ্বিতীয় কোনো নাই। জন্মদিন এজন শিৱবাবাবেই মুখ্য। বাকী অন্য কোনেওতো সেৱা নকৰে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণেও প্ৰালব্ধ ভোগ কৰে। এতিয়া সকলোৰে কয়ামতৰ (বিনাশ) সময়। পোন প্ৰথমে এজন পিতাৰে ভক্তি আৰম্ভ হয়। সেয়া হৈছে অব্যভিচাৰী ভক্তি। এতিয়াতো একেবাৰে ব্যভিচাৰী হৈ গৈছে। তোমালোকে শিৱবাবাকে ধৰি সকলোৰে কৰ্তব্যৰ বিষয়ে জানা। এতিয়া তোমালোকে প্ৰেক্ষিকেলত বাবাৰ সৈতে বহি আছা, জানা যে আমি পুনৰ ভাৰতক স্বৰ্গ বনাই আছো। যিয়ে বনায় তেওঁৰেই পুনৰ ৰাজ্য কৰিব। তাত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজত্ব চলিব, তাৰ পাছত ৰামৰ চলিব। এতিয়া তেওঁলোকৰ কি পূজা কৰিব? তেওঁলোকতো অধঃপতিত হ'বই, প্ৰালব্ধৰ ভোগ পুৰা কৰিলে, সিমানেই। তোমালোকেই পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী হোৱা। বাকী শূৰ থকা গণেশ, নেজ থকা হনুমান, ৪-১০ ভূজাধাৰী দেৱীসকল ক'ত আছে? এয়া সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ বিস্তাৰ। তোমালোকে জানা যে ভক্তি মাৰ্গত কি হয়? ৬৩ জন্ম কেনেকৈ লয়? এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হোৱা, তাৰ পিছত ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ বৰ্ণলৈ আহিবা - এই ড্ৰামা অনাদি ৰচনা কৰি থোৱা আছে। কোনেও ৰখাব নোৱাৰে। কলাবাজী খেলা হয় নহয়। তীৰ্থলৈ কলাবাজী খেলিবলৈ যায়। আগতে কলাবাজীৰ বহুত প্ৰভাৱ আছিল। এতিয়াতো অনেক মত ওলাই গ'ল। মাথোন এজন পিতাৰ বাহিৰে আৰু কোনেও মুক্তি-জীৱনমুক্তি দিব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোকৰ এটা চকুত আছে মুক্তি, আৰু আনটো চকুত আছে জীৱনমুক্তি। বুদ্ধিয়ে কয় যে আমি লাইট-হাউচ হওঁ।

তোমালোক হৈছা মনুষ্যক পথ দেখুওৱা লাইট-হাউচ। প্ৰথমে যাব লাগিব মৰমৰ ঘৰলৈ। এতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হ'বৰ হ'ল। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এই সত্য গীতা আদি কয় ৰচনা কৰে? যিসকল অপৰিপক্ক তেওঁলোকে যাতে সেয়া পঢ়ি পৰিপক্ক হৈ উঠে। বাকীতো এই সকলোবোৰ শেষ হৈ যাব। পিছত পুনৰ এই গীতা আদিয়েই ওলাব। গীতাৰ

এটা শ্লোকৰ আলম লৈ তাৰ অৰ্থ ব্যাখ্যা কৰি গৈ থাকে। গীতাতো হৈছে ভগৱানৰ বাণী। গীতা ভগৱানে শুনাইছিল, কিন্তু বুজি নাপায়। পিতাই কয় - এই শাস্ত্ৰবোৰ অধ্যয়নৰ দ্বাৰা মোক পাব নোৱাৰে, যেতিয়া ভক্তি সম্পূৰ্ণ হয় তেতিয়া মই আহো। জ্ঞান হৈছে দিন, ভক্তি হৈছে ৰাতি। আধাকল্প হৈছে ৰাৱণৰ ৰাজ্য, ৰাৱণ দৃশ্যমান নহয়। বুদ্ধিৰে বুজিব পাৰি - এওঁৰ কামৰ ভূত অথবা ক্ৰোধৰ ভূত আছে। এই অশুদ্ধ শব্দবোৰ সত্যযুগত ব্যৱহাৰ নহয়। ইয়াততো এজনে আনজনক গালি-গালাজ কৰি থাকে। এই সকলোবোৰ কথা সত্যযুগত নাথাকে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে পিতা পতিত-পাৱন স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। স্বৰ্গ ৰচনা কৰি পুনৰ নিজকে লুকুৱাই দিয়ে। তেওঁক কোনোৱে জানিব নোৱাৰে। যদিও শিৱৰ চিত্ৰ আছে তথাপি একোৱে নাজানে। শিৱবাবা কেতিয়া আহিল, কেনেকৈ আহিল? ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰৰ ৰহস্য কি, তেওঁলোক ক'ত থাকে? লক্ষ্মী-নাৰায়ণে সত্যযুগত ইমান উচ্চ ৰাজ্য কেনেকৈ পালে? কলিযুগততো নাই। কেনেদৰে তেওঁলোকে ৰাজ্য পায় - এয়া এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা। সন্তানসকলে পিতাৰ পৰা ভালদৰে পঢ়ি তাৰ পিছত আনকো পঢ়াব লাগে। পিতাই সকলো সন্তানকে কয় - মোৰ মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকল, অ' মোৰ সালিগ্রামসকল মই এই শৰীৰত অৱতৰিত হৈ তোমালোকক বুজাওঁ, এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ আধাৰ লৈছো। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণৰ জন্ম হয়। অন্য কোনো সংসংগত যাবলৈ কোনেও বাধা নিদিয়ে। ইয়ালৈ আহিবলৈ আপত্তি কৰে। বিহৰ (বিকাৰ) কাৰণেই সকলো কাজিয়া হয়। যাৰ বাবে পিতাই কয় - এই বিহে আদি-মধ্য-অন্ত দুখ দিয়ে। ই হৈছে প্ৰধান শত্ৰু, এই কাম মহাশত্ৰুৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰা, যিয়ে তোমালোকক আদি-মধ্য-অন্ত দুখ দি আহিছে, সেইবাবে কয় - পতিত-পাৱন আহ। জানে যে আমি পতিত হওঁ সেইবাবেতো পাৱনৰ আগত গৈ মূৰ দোৱায়। পৱিত্ৰতাই আকৰ্ষিত কৰে, সেয়েহে তেওঁলোকক সন্মান দিয়ে। তেওঁলোকেও ভাবে - আমাৰ দৰে উচ্চ ভাৰতবৰ্ষত আৰু কোনো নাই। তেওঁলোককো তোমালোক শক্তিসকলে বাণ মাৰিছা। যদি স্থূল বাণৰ কথা হ'লহেতেন তেন্তে এনেকৈ জানো কোৱা হ'লহেতেন যে পৰমপিতাই বাণ মৰালে। এয়া হৈছে জ্ঞানৰ বাণ। তোমালোক হৈছা ব্ৰহ্মাকুমাৰী, তেওঁলোকে আকৌ ব্ৰহ্ম কুমাৰী বুলি কৈ দিয়ে। ব্ৰহ্মই ভগৱান বুলি কয়। পিতাই কয় - এয়া তোমালোকৰ ভ্ৰম। এতিয়া তোমালোকৰ ওচৰত সন্যাসী লোকো বহুত আছে। ডাঙৰ ডাঙৰ মানুহে সন্যাসীসকলৰ ওচৰত যায়। কয় যে - মহাত্মা জী, বলক আপোনাক ভোজন খুৱাওঁ। সন্যাসীসকলৰ বহুত আদৰ সংকাৰ কৰে। পৱিত্ৰতাৰ প্ৰতীক নহয় জানো। আজিকালিতো কিছুমান ডকাইতেও সন্যাসীৰ বেশ ধাৰণ কৰি লয়। তোমালোকতো সম্পূৰ্ণ স্বচ্ছ হোৱা আৰু তোমালোক হোৱাও ৰাজস্বয়ি। এতিয়া তোমালোকে ওপৰৰ পৰা তললৈ সকলো বুজি উঠিছা, জানিছা যে আমি়েই দেৱতা লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈ প্ৰালব্ধ ভোগ কৰো। আধাকল্পৰ পিছত যেতিয়া আকৌ অন্য ধৰ্ম আহে তেতিয়া যুদ্ধ আদি হয়। এয়াও সকলো ড্ৰামাত আছে। তোমালোকে মূলবতন, সুক্ষবতন, স্থূলবতন, সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক বুজি জ্ঞানী হৈ উঠিছা। চক্ৰকো জানিছা চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হ'বৰ বাবে। ভাৰতত দ্বি-মুকুট ধাৰী ৰজা-বাণী এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণেই আছিল। এটা মুকুট ধাৰী সকলে তেওঁলোকক নমন কৰে। পৱিত্ৰতাৰ শক্তি আছিল, সত্যযুগত ৱাইচলেচ্ সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী আছিল। গায়নো কৰে - সৰ্বগুণ সম্পন্ন..... এনেকৈ কিয় গায়? নিজে পূজাৰী বিকাৰী হয়। ভাৰতৰ ওপৰতেই সকলো খেল। দ্বি-মুকুট আৰু এটা মুকুট, এতিয়াতো কোনো মুকুটেই নাই....। তোমালোকে গোটেই সৃষ্টি চক্ৰক বুজি পালা। ক্ৰিয়েটৰ (ৰচয়িতা), ডাইৰেক্টৰ (নিৰ্দেশক), মুখ্য এষ্টৰ (ভাওৰীয়া) কোন - তোমালোকে এতিয়া জানা। আকৌ তোমালোক দেৱতা হৈ যাবা। মায়াৰ যি বোকা লাগিল সেয়া ধোৱা হয়। পিতাই কয় মই ধোবাও হওঁ, অতিকৈ ডাঙৰ সোণাৰীও হওঁ। তোমালোকৰ অলংকাৰ এতিয়া ভট্টীত দিওঁ। তোমালোক সঁচা অলংকাৰ হৈ যাবা। পিতা বেৰিস্তাৰো হয়। তোমালোকক পাঁচ বিকাৰ ৰূপী কাৰাগাৰৰ পৰা উলিয়াই আনে, লিবাৰেট (মুক্ত) কৰে। তোমালোক ৰাৱণৰ কাৰাগাৰত আছা, কাৰাগাৰৰ পৰা মুকলি হ'বৰ বাবে ওকালতি কৰিবলৈ শিকায় যে কেনেকৈ নিজকে মুক্ত কৰিবা। পিতাই কয় - মই

নিজৰ কৰ্ম কৰি তোমালোকক ৰাজ্য-ভাগ্য দি গুপ্ত হৈ যাম। তোমালোক সুখী হৈ যাব। তোমালোকে ৰাজধানী লৈ ল'ব। তাৰ পিছত মই বানপ্ৰস্থত বহি যাম।

অচ্ছা, আটাইতকৈ ভাগ্যশালী কোন? বাবাই কয় কন্যাসকল ভাগ্যশালী। বাবাই কয় মইতো নিজৰ কৰ্তব্য পালন কৰো। তোমালোক পতিত-দুখী, মিনতি কৰি থাকা, গতিকে পিতাৰ কৰ্তব্য হৈছে সন্তানসকলক মুক্তি-জীৱনমুক্তি দিয়া। এনেকুৱা মুক্তি দাতা আৰু কোনো নাই, বাকী শিৰোনাম তেওঁলোকে বহুত ৰাখে কিন্তু একেবাৰে ভুল। মনুষ্যৰ একেবাৰে বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি। তোমালোক সন্তানসকলে বাবা বাবা বুলি কৈ থাকা, মনুষ্যই জানো ইয়াৰ ৰহস্য বুজি পাব। তেওঁলোকে ভাবিব হয়তো এই বাবাক (ব্ৰহ্মা) স্মৰণ কৰে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে অনেক বাৰ বাবাই আমাক স্বৰ্গৰ মালিক বনাইছে। এয়া হৈছে ঈশ্বৰীয় জন্ম। পিতাই কয় কেৱল মোক এজনকে স্মৰণ কৰা, ইয়াতেই যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

- (1) পিতাৰ পৰা ভাল দৰে পঢ়ি আনকো পঢ়াব লাগে। লাইট-হাউচ (প্ৰকাশ পুঞ্জ) হৈ সকলোকে মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ পথ দেখুওৱাব লাগে।
- (2) এজন পিতাৰ অব্যভিচাৰী স্মৃতিৰে নিজৰ অৱস্থা এক ৰস অচল-অটল বনাব লাগে। মহাবীৰ হ'ব লাগে।

***বৰদান:-** উচ্চ স্থিতিত স্থিত হৈ প্ৰকৃতিৰ অস্থিৰতাৰ প্ৰভাৱৰ পৰা নিলগত থাকোঁতা প্ৰকৃতিজীৱ হোৱা

মায়াজীৱতটো হৈ আছা কিন্তু এতিয়া প্ৰকৃতিজীৱ হোৱা কিয়নো এতিয়া প্ৰকৃতিৰ অস্থিৰতা বহুত হ'ব। কেতিয়াবা সাগৰৰ পানীয়ে নিজৰ প্ৰভাৱ দেখুওৱাব, কেতিয়াবা ধৰণীয়ে নিজৰ প্ৰভাৱ দেখুৱাব। যদি প্ৰকৃতিজীৱ হোৱা তেতিয়া প্ৰকৃতিৰ কোনো অস্থিৰতাই অস্থিৰ কৰিব নোৱাৰিব। সদায় সাক্ষী হৈ সকলো খেল চাব। যেনেকৈ ফৰিস্তাক সদায় উচ্চ পাহাৰত দেখুওৱা হয়, তেনেকৈ তোমালোক ফৰিস্তাসকল উচ্চ স্থিতিত থাকিলে যিমান উচ্চত থাকিবা সিমানেই অস্থিৰতাৰ পৰা স্বতঃ নিলগ হৈ যাব।

***প্ৰোগান:-** নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰকল্পনৰ দ্বাৰা সকলো আত্মাক সহযোগৰ অনুভূতি কৰোৱাটোও তপস্যা হয়।

!!ওম শান্তি!!
